

22 квітня — Всесоюзний Ленінський комуністичний суботник

ЕКСПРЕС- ІНТЕРВ'Ю

Сергій ГРЕСЬКО, перший секретар Новоукраїнського райкому комсомолу: Переважна більшість молоді району — близько 4000 чоловік — працюють на своїх робочих місцях. Знайдеться діло й тим, хто зайнятий у невиробничій сфері. Зокрема, комсомольці райцентру впорядковують зону відпочинку поблизу річки Чорний Ташлик. Нині там розпочалося спорудження культурного комплексу, до якого увійдуть будинок піонерів, закритий плавальний басейн, палац урочистих подій. За

попередніми даними, на будові відпрацюють 70 комсомольців з районної лікарні, цукрового заводу, автолідприємства і побутокмбінату.

Гроші, зароблені під час суботника, ми перерахуємо у Фонд Миру та на спорудження реабілітаційного центру для дітей, котрі постраждали від аварії в Чорнобилі.

* * *

Олександр ПІДДУБНИЙ, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Чкалова Новомиргородського району: Усі комсомольці господарства (понад сто чоловік) трудяться на робочих місцях. Саме тут, на думку нашого комітету ЛКСМУ, вони принесуть найбільше користі. Члени підрядних та орендних ланок по вирощуван-

ню сільськогосподарських культур приступили до сівби кукурудзи, комсомольсько-молодіжний колектив водіїв на чолі з Петром Чухрієм транспортує вантажі на зеконмленому пальному. 21 куртку планує сьогодні пошити КМК із шкірзаводу, де групкомсоргом Олег Кужлев.

На суботнику ми виконаємо роботу і виробимо продукції не менше як на 1800 карбованців. Половину з цієї суми передамо на спорудження пам'ятни-

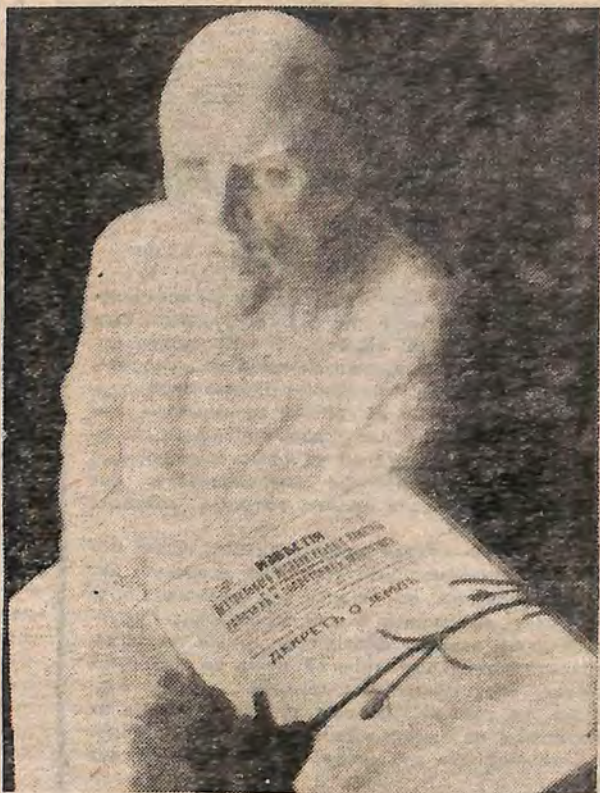
ка воїнам-інтернаціоналістам у Новомиргороді, а решту — перерахуємо у Фонд милосердя.

КОРОТКО

400 молодих трудівників Кіровоградської взуттєвої фабрики разом із старшими колегами під час комуністичного суботника працюють на робочих місцях. На відміну від більшості попередніх суботників на цьогорічному кожен з його учасників зайнятий своєю основною роботою.

* * *

Сьогодні у числі швачок Кіровоградської швейної фабрики 360 молодих трудівників розпочали свою зміну на робочих місцях. Всі вони виконували державні замовлення: шили верхній одяг.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 6 грудня
1989 року

№ 17 (4044).

СУБОТА

22

КВІТНЯ
1989 р.

Ціна 8 коп.

КОРОТКО

В один із весняних вечорів до учнів Новомиргородського зоотехнікуму з інформаційно-розважальною програмою «завітав» у гості райком комсомолу. Разом з його працівниками

був і кореспондент «Молодого комунара», який під час зустрічі з учнями дізнався, що найбільшою популярністю користується у читачів «молодіжки» сторінка «Грані моралі». А ще в розмові звучали

побажання друкувати ліричні оповідання, побільше кулінарних рецептів, матеріали про відпочинок молоді і... детектив з продовженням.

Наш кор.

У піонерському таборі

Напередодні літа, декілька років підряд, виїждять комсомольські групи робітників ВО «Червона зірка» в село Трєпівка Знаменського району. Тут знаходиться базовий піонерський табір підприємства, у якому діти заводчан проводять дні літніх канікул.

Щоб піонерам було задоволено і приємно, тут заздалегідь силами спілчан впорядковуються територія, фарбуються ігрові майданчики, проводяться необхідні ремонтні роботи.

Особливо часто тут бачать молодих педагогів з дитячого садочка 2/7. Біля 10 комсомольців, з якими постійно їхній спілчанський ватажок Ольга Котляр, виїждили в Трєпівку. До речі, часто тут бачать з лопатою і секатором комітету комсомолу червонозорівців

Сергія Олексійка і його заступників — Галину Шаміну і Ярослава Іваніва.

Крім робіт по благоустрою території, комітет комсомолу дбає й про забезпечення на літо піонервожатими. Для роботи в таборі вже підібрано п'ятнадцять трудівників. Віктору Проценку, як він сам вважає, пощастило: ось уже три роки, як він, контролер ливарного цеху сірого чавуну, працює старшим піонервожатим. Про те, як він організовує роботу вожатих, свідчить подяка, яка надійшла від болгарських друзів, що відпочивали раніше в Трєпівці і які й понині з повагою згадують тих, хто організовує відпочинок для дітей такий чудовий відпочинок.

В. ДЖОСАН.

Повернулись додому солдати

Срібний передзвін нагород сповнив притихлу площу імені Кірова обласного центру, коли на неї урочистим маршем ступили воїни-інтернаціоналісти. Після виконання Інтернаціонального обов'язку в Афганістані особовий склад підрозділу повернувся додому.

...Старший лейтенант Павло Кравченко не раз водив групи в розвідку. Під час однієї з них на горі Агаре вічна-віч зустрівся з провідниками, котрі прочували місцевість для наравану душманів, що йшов за ними. Два бандити, котрі раптово з'явилися метрів за двадцять вгору, кинулись на нього і рядового Олександра Лупека. Реакція була блискавичною, вбили обох. Та лиш підвелись, як над ними знову — двоє. Падаючи, хлопці різнули чергою

в їхній бік. Вороги кинулись навіки. Павло вистрелив наздогін: один упав, другий зник. Перевішивши подих, Сашко поповз нагору. Повернувся з гранатометом. Зброя ця прислужилася хлопцям. Обійшовши гору з правого боку, група бійців відкрила вогонь по наравану душманів, що знаходилися в низині, а Павло з Олександром допомогли зліва. Ворог, що напавлявся до Кабула, не пройшов. Павло був представлений до ордену Червоної Зірки, Олександр — до медалі «За відвагу».

Уже відслуживши свій строк, солдат Дмитро Мухін умовив старшого лейтенанта Андрія Курбо взяти і його в нічний «вихід». На підступах до ворожої фортеці, йдучи за Олександром, він підірвався на міні. Коли товариші несли його на

руках, Дмитро підбадьорював: «Маресьєв без обох ніг зумів жити, перемагати, і я з однією зумію, одужаю...». Зараз він у Мінську, в госпіталі. «Афганці» прибули йому подарунком, збираються провідати. А 1 серпня, на день народження Дмитра, поїдуть до нього додому, в Тольятті...

54 чоловіки підрозділу, до кінця виконавши свій обов'язок, загинули.

На митингу на честь воїнів підрозділу інтернаціоналістів поздоровили з поверненням додому

колишній командир Окремого в Демократичній Республіці Афганістан, нині командуючий військами Червонопрапорного Київського військового округу, Герой Радянського Союзу генерал-лейтенант Б. В. Громов, перший секретар Кіровоградського обкому партії М. Г. Самілін, ветеран Великої Вітчизняної війни кавалер ордена Слави трьох ступенів В. І. Суворов, мати воїна-інтернаціоналіста Г. М. Бардіян та інші.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

КОНФЕРЕНЦІЯ ФІЛАТЕЛІСТІВ

Минулої неділі в Кіровограді відбулася конференція обласного товариства філателістів області. З доповіддю виступив заступник голови правління Л. М. Радушний. Конференція відзначила, що значно зменшилася кількість філателістів-колекціонерів. Від керівництва товариством з січня місяця 1988 року самоусунувся його голова Л. В. Куценко, а заступник голови товариства В. М. Саржевський (штатна одиниця) і М. Ю. Чабаненко, який займав цю посаду в травні 1988 року, не змогли належним чином налагодити роботу товариства.

Не надавалось постійної уваги організації широкого розповсюдження марок, проведенню філателістичних виставок.

Пленум Української організації філателістів, який відбувся в грудні минулого року, розглянув питання про поліпшення роботи з юнацькими секціями. В області нині зменшилась кількість гуртків.

Торік за виставочну роботу ЦН ВЛКСМ нагородив ученицю 7 класу СШ № 10 м. Світловодська Новикову Ірину і учня 5 «Б» класу СШ № 2 м. Олександрії Романа Гаврилівна путівками в «Артек».

За звітний період в містах Кіровограді і Світловодську були відкриті магазини «Філателія», в яких постійно експонуються тематичні виставки. Зараз вма. газині-салоні обласного центру організована філателістична виставка «Охорона природи» та «Вони повинні жити». Автор — М. Ю. Чабаненко.

Конференція обрала головою правління обласного товариства ВТФ В. Г. Кулішова.

АНОНС

Незабаром відбудуться установчі збори обласної організації Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка. Сьогодні знайомимо читачів із Статутом Товариства — 6—7 стор.

НАЙДОРОЖЧЕ ІМ'Я

У своїй промові, виголошеній на Красній площі 1 травня 1919 року, В. І. Ленін говорив: «Внуки наші, як диковинку, розглядають документи й пам'ятки епохи капіталістичного ладу. З трудом зможуть вони уявити собі, як це могли бути в приватних руках торгівля предметами першої потреби, як могли належати фабрики і заводи окремим особам, як могла одна людина експлуатувати другу, як могли існувати люди, що не займалися працею. Досі, як про казку, говорили про те, що побачать діти наші, але тепер, товариші, ви ясно бачите, що закладена нами будова соціалістичного суспільства — не утопія. Ще завзятіше споруджуватимуть цю будову наші діти!»).

Пророчі слова. Радянський народ, вітаючи в житті заповіті Ілліча, її ленинського Центрального Комітету КПРС, ставши на шлях перебудови, натхненно працює над виконанням величезних планів XXVII з'їзду КПРС. І чим більше часу відділяє нас від славних днів, коли жив і творив Володимир Ілліч, тим величніше і масштабніше бачаться нам могутня фігура вождя Великої Жовтневої соціалістичної революції, його світлий розум, мудрий геній, його рід-

м'янки, всією душою підтримуючи Радянську владу, окрилені перемогами Червоної Армії над ворогами молоді Радянської республіки, надіслали вождю революції таку телеграму:

«Ми, робітники, службовці і громадяни Знамен'янки, зібравшись на загальні збори для виборів Рад, стоїмо всі на Радянській платформі, котра одна тільки може дати нам те благо, за яке боролися наші товариші багато десятиків років.

Шлемо привіт нашій Червоній Армії, котра прокпала робітничові і селянщові вільний шлях до управління державою.

Шлемо привіт вождю пролетарської революції Леніну.

25.IV.1920».

А як робітники і селяни берегли життя Ілліча, як вони дбали про його благополуччя. У зв'язку з небезпекою замаху з боку імперіалістичної агентури, трудящі нашої країни рішуче висловилися проти поїздки Леніна на Генуезьку конференцію. В керівні органи йшли листи і телеграми із запереченнями проти його виїзду за рубіж. Учасники III Єлисаветградського повітового з'їзду незможних селян, що проходили у кінці січня 1922 року, направили Іллічу телеграму такого змісту:

«III Єлисаветградський повітовий з'їзд

кісний дар організатора і натхненника мільйонних мас трудящих. На кожному повороті історії, в рішенні будь-якого великого і складного питання сучасності ми радимося з Іллічем, звіряємо з його негасимою думкою свої погляди і переконання, з його вказівками — наш життєвий маршрут.

Як до світла тягнеться все живе, так трудящих завжди вабило до Ілліча. Ходаки, листи і телеграми, зустрічі із робітниками на зборах і мітингах — все це тісно єдило В. І. Леніна з трудовим народом, давало йому можливість постійно відчувати пульс життя великої країни.

Радянським людям близький і дорогий образ Ілліча — великого і простого, мудрого і скромного, пройнятого глибокою любов'ю до людей праці і нещадного до класових ворогів. І немає для мільйонів трудівників імені ріднішого, дорожчого від імені Леніна.

ТЕЛЕГРАМИ

Ще й чотирьох років не було Радянській владі, ще тривали бої на фронтах громадянської війни, а народ, котрий скинув з себе ярмо експлуататорів, вже будував нове життя. В селі Сентова (нині Родниківське Олександрівського району) зібралися селяни цього й навколишніх сіл і послали рідному Іллічу телеграму, в якій говорилося:

«Революційному вождю всесвітнього пролетаріату т. Леніну.

Дорогий Володимир Ілліч Розкритіпані з найданіи капіталу громадяни села Сентова Єлисаветградського повіту Миколаївської губернії 25 травня цього року почали будувати лікарню. Її назвали «Лікарня імені Леніна». Дорогий Володимир Ілліч Трудове селянство бажає Вам довголіття і своїм революційним запалом довести розпочату справу революції до кінця.

25 травня 1921 року».

А ось інша телеграма... Залізничники Зна-

комітетів незможних селян вітас свого вождя Леніна і заявляє, що, невідляччись на нечувану біду голоду, розруху і економічні труднощі, ми твердо стоїмо на сторожі революції і наполегливо просуваємося на фронті труда.

Одночасно з цим з'їзд вважає зайвим особистий виїзд В. І. Леніна на Генуезьку конференцію, пам'ятаючи скажену лютю буржуазії до вождя світової революції.

З'їзд вважає достатньо авторитетною делегацією, обрану сесією Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету для вирішення питання порядку даної конференції».

Коли Ілліч захворів, вся країна прислухалася до його дихання, вся країна бажала йому швидкого одужання. На ім'я вождя з міст і сіл йшли і йшли листи і телеграми з побажанням здоров'я найдорожчій людині. Учасники IX окружного з'їзду Рад 30 грудня 1923 року надіслали В. І. Леніну таку телеграму: «Дорогий вождь Ілліч! Ми, делегати Єлисаветградського округу, зібрались на IX з'їзд Рад і шлемо тобі свій робітничо-селянський привіт з побажанням швидкого одужання. Чекаємо тієї хвилини, коли ти знову як вождь світового пролетаріату станеш біля керма радянського корабля».

БЮСТ

На подвір'ї Олександрівського заводу підйомно-транспортного устаткування, поряд із сквером з розкішними деревами, стоїть бюст В. І. Леніна. Цікава його історія. В 1935 році робітники заводу відлили бюст вождя. Його відкрили в день всенародного свята — 18-ї річниці Великого Жовтня. Стояв бюст до літа сорок першого року. В серпні місто окупували фашисти. Вони одразу скинули бюст з п'єдесталу. Це помітили Григорій Мірошніченко, Іван Зарченко і Йосип Кудря.

— Гітлерівці відправлять бюст на переплавку, — сказав Григорій своїм друзям. — Не дозволимо цього.

Вночі, незважаючи на те, що завод охо-

рнявся гітлерівськими вояками, хлопці пробралися на заводську територію і надійно сховали бюст. Вдень фашисти прийшли, щоб забрати бюст на переплавку, та знайти його їм не вдалося. Розлучені, вони так і поїхали ні з чим.

Усі роки тимчасової окупації бюст пролежав у надійній схованці. А як тільки воїни-визволителі ввійшли в Олександрію, робітники дістали пам'ятник із схованки і поставили його на колишнє місце.

ПОРТРЕТ

У колгоспі імені Володимира Ульянова Олександрівського району колгоспниця Параска Гриценко в роки тимчасової окупації села сховала від фашистів портрет Ілліча. Ось як про це розповідав Сергій Шатравка, який тривалий час був секретарем партійної організації цього господарства.

В село увірвалися фашисти. Вони, наче собаки, гасили вулицями села. Вийшла з хати Параска Гриценко, роззирнулася і поспішила в колгоспний клуб. На стіні висів портрет В. І. Леніна. Поставила стілець, зняла портрет, акуратно загорнула і сховала біля самого серця. А вдома зашила його в подушку. Восени того пам'ятного сорок третього року, коли червоноармійці визволили село, їм назустріч вийшла Параска Гриценко і вручила портрет дорогого Ілліча. Командир наказав бійцям віддати честь старій колгоспниці. А портрет взяли з собою і пішли на захід.

ТОМИ ЛЕНІНА

Телеграми. Бюст Леніна. Портрет Леніна. Томи Леніна. Усе, що зв'язане з іменем вождя, святе і дороге радянським людям...

В Березівку Маловисківського району увірвалися гітлерівці. Старий колгоспний рахівник Іван Семенович Моруга темної ночі переніс із колгоспної контори до своєї хати всі томи Леніна, що зберігалися в шафі. Знайшов бляшаний ящик, надійно загорнув томи в цупке, домашнього виготовлення конопляне полотно, сховав у ящик безцінні книги і закопав його на городі під старою грушею.

Прогнали ворога, і Іван Семенович відкопав дорогий скарб.

Який же він був радий, що книги в червоному переплетіні з золотим тисненням були, мов новенькі. І зараз в місцевій бібліотеці зберігаються врятовані колгоспним рахівником фоліанти.

БЕЗСМЕРТНІ ІДЕЇ

Колгосп імені Леніна Знаменського району — одне з найкращих господарств області. Висока рентабельність усіх галузей дає господарству можливість багато будувати, дбати про благоустрій села. В Суботцях спорудили добротну школу, будинок культури, універмаг, кілька дитячих садків, заасфальтували вулиці. У всіх відділках діють і далі. Тільки за останні кілька років у селі здали в експлуатацію понад 120 житлових будинків, які продаються колгоспникам на виплату...

В нашій області іменем Леніна названі два райони, 17 населених пунктів, 8 парків і площ, 51 вулиця, 64 промислових підприємства, колгоспів і радгоспів, 15 навчальних і культурно-освітніх закладів. У школах відкрито близько шестисот музеїв, Ленінських кімнат і куточків. В області встановлено 89 пам'ятників великому вождю революції.

Ленін невичерпний, як саме життя, його ідейну спадщину вивчають близько трьохсот тисяч трудящих області, а тому числі понад 54 тисячі комуністів і понад 23,5 тисячі комсомольців і неспілкової молоді.

Погортайте книгу віків і часів — і ви не знайдете іншої людини, чії думки, чії вчення були б такі сильні і масштабні, чії ідеї пробудили б народи всієї землі, всіх континентів. Та це й зрозуміло: коли ідеї визріли, вони всесильні, вони безсмертні.

Іван БРАТЧЕНКО,
заслужений журналіст УРСР.

Монументальна Ленініана... Іноді важко однозначно оцінити мотиви місцезнаходження її зразків, подеколи зір вражає вирай невибагливий смак тих, хто відповідає за розміщення пам'яток історії і культури. Але образ Ілліча від того не тьмяніє. Почути слова любові відданості його ідеалам, мріям і задумам щоразу йдуть все нові громадяни.

Фото В. ГРИБА.

АКТУАЛЬНО

ДО 119-І
РІЧНИЦІ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ
В. І. ЛЕНІНА

«БУТИ ВУЛИЦІ
ВОЛОДИМИРА
СОСЮРИ»

Так називалась стаття нашого позаштатного кореспондента Віталія Постолатія, опублікована 4 лютого. В ній автор, посилаючись на рішення ЦК КПРС «Про скасування правових актів, пов'язаних з увічненням пам'яті А. О. Жданова», пропонував перейменувати вулицю Жданова міста Кіровограда у вулицю Володимира Сосюри і аргументував свою пропозицію беззаперечними фактами: на зорі народження Країни Рад червоноармієць Володимир Сосюра навчався в Єлисаветграді на військово-політичних курсах, публікував у більшовицькій газеті «Известия» Єлисаветградського повітових військкомату і комітету КП(б)У свої ранні вірші російською мовою, лікувався у шпиталі на Новомиколаївці... Одне слово, автор доводив, що ім'я великого сина України Володимира Сосюри має бути увічнене в нашому місті.

Цю публікацію-пропозицію ми направили до Кіровоградської міської Ради народних депутатів. І ось яка прийшла відповідь, відписана першим заступником голови виконкому В. О. Ткаченком, через місяць:

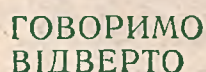
— Виконком Кіровоградської міської Ради народних депутатів повідомляє, що у зв'язку з генеральним планом забудови мікрорайону вул. Жданова стане продовженням вул. Желябова, рішенням міськвиконкому № 124 від 22 лютого 1989 р. вона приєднана до вул. Желябова, а назва вул. Жданова — скасована.

І все. Жодним словом про пропозицію читача й газети. Абсолютно немотивоване відхилення. Така неувага, байдужість не просто дивує. Адже не секрет, що в місті скільки вулиць носять імена людей, які й близько не були тут. Ім'я одного з зачинателів української радянської літератури, борця за визволення свого народу, його дух і національну свідомість, ім'я Володимира Сосюри, гадаємо, має бути на карті нашого міста!

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

22 квітня 1989 року

Допускали неуважність і міськ-та райвиконкоми, виборчі комісії. Деякі сім'ї не були включені в списки для голосування. Не скрізь так як треба обляднані виборчі дільниці. Хо-

— Так, і це. Є й інші гальма, на мою думку, теж не менш важливі, — це пасивність самих людей. Я називав напочатку інтерв'ю цифру, скільки в області чоловік не взяло участі в голосуванні. А цього разу ніхто не примушував іти на виборчі дільниці. Та й народних обранців люди висували самі. Чому ж тоді проявляється пасивність, байдужість? І досі дається взнаки застійний період, який так недобре позначився на нашій громадській активності: аби хтось, а не я. Ще досить живучою залишається психологія невтручання: поставив проблему, а сам убік. Я, як голова обласного комітету, зустрічаюся з людьми, вислу-

— Звичайно, планую свою роботу. Веду що-

Нині в редакційній пошті чимало листів, в яких піднімаються питання економічного, соціального, культурного розвитку області, діяльності комсомолу, вирішення житлової проблеми тощо. На ці та інші питання, які хвилюють сьогодні читачів, журналістів газети ми попросили відповісти голову обласного комітету В. І. ЖЕЛІБУ. Отже, говоримо відверто.

22 квітня 1989 року

Щодо прального порошка і мила. Тимчасовий дефіцит цих товарів на прилавках магазинів зв'язаний з двома, гадаю, суттєвими причинами. Перша — екологічна. Ми активно взяли наводити порядок на підприємствах, які виробляють хімічовини. Триває їх реконструкція, переобладнання. Друга — наша з вами психологія «про запас». Ця недобра психологія сьогодні породила і штучний дефіцит солі, сірників. Хоча того і іншого на базарах є в достатній кількості. І ніхто не зменшував і не зменшуватиме їхні поставки в магазини. Звирівнюватимемо стан з порошком та милом.

З цукром ситуація відома. Давайте проаналізуємо цифри. В 1985 році на душу населення в області ми споживали близько 49 кілограмів цукру, торік 48,5 кілограма. А раціональна норма — 38,3. Де ж тоді подівся цукор? Через прийняття непередуманих до кінця законодавчих документів про боротьбу з алкоголізмом, значно зросло сп

— Справді, проблема ця стоїть гостро. В області більше 40 тисяч сімей — на черзі на одержання житла. Не знімаючи відповідальності з обвиконкому, хочу сказати: ми не лікуємо цю проблему доти, доки по-справжньому про неї не дбатимуть підприємства та господарства. По 7—8 років стоять у житловій черзі на підприємствах молоді спеціалісти. Хіба це правильно? А житло для підприємств обвиконкому не будують. Скільки стоїть на черзі молодих лікарів, учителів, воїнів-афганців, інвалідів і ветеранів Великої Вітчизняної війни? Але давайте все ж не констатувати факти, а поговоримо про те, що вже зроблено і що планується зробити, аби поліпшити в області

— Так і відзначаю, що він стає все популярнішим серед комсомольців і молоді. Газета прагне сміливо втручатися в життя, гостро ставити питання виховання підростаючого покоління. Хотілося б лише застерегти редакцію від сенсаційності, загравання з читачем. Побільше проникнення в глибину перебудовних процесів, конструктивності.

Вів бесіду Ю. СЕРДЮЧЕНКО

ГРОМАДЯНИН звертається в суд за приводу вирішення житлового питання. Ловлю себе на думці, що в переважній більшості випадків зустрічаюся з низькою правовою культурою населення. А звідси — необгрунтовані, неузгоджені із законом претензії, вимоги, заперечення, зволікання у розв'язанні того чи іншого житлового питання.

Найперш скажу, що суд як орган призначений державою розв'язувати суперечки між громадянами та між організаціями і громадянами. Що ж стосується питань, пов'язаних з обміном житла, його наданням — це компетенція виконкомів місцевих Рад народних депутатів. Суд також не розглядає питань прописки, надання житлової площі меншого розміру, щодо переселення з однієї кімнати до іншої, осіб, що мешкають у гуртожитках, про відмову квартиронаймача чи членів його сім'ї на вселення у житлове приміщення інших осіб чи здачі його в найм, вимоги наймача до наймача іншого житлового приміщення.

Протягом 1988 року Ленінським райнарсудом щодо житлових суперечок було розглянуто понад 100 справ. Найчастіше розглядалися справи щодо виселення громадян з житлових приміщень, позови про визнання особи, що втратила право користуватись житловим приміщенням, про усунення перешкод у користуванні житловою площею, про вселення та зміну умов договору найму житлового приміщення.

На фоні суто юридичних питань, поговоримо про моральний бік судових справ.

Можу зрозуміти стан людей, коли у суді їм вручається копія позовної заяви, де ставиться питання про їхнє виселення. І суд має вирішити: чи ж то позбавити його права на проживання на площі, де він приписаний, чи відмовити позивачу. А щоб усі були задоволені — так буває рідше, ніж хотілося. Та що поробиш, закон є закон. Але не забуваймо — «підступний квадратний метр» часто руйнує людські долі.

Заради цього «метра» люди часто йдуть на фактивні шлюби, фактивні розриви шлюбу, різні підтасовки і фальсифікації, афери і авантюри. Заради цього «метра» підключаються багато засобів, аби вижити з нього колишнього чоловіка чи дружину, сина чи дочку, сестру чи брата, батька чи матір. Заради «метра» ігнорується громадська думка, втрачається почуття міри, з'являється «своя» амбіційна теорія щодо прав на проживання, часто всупереч закону. Заради «метра квадратного»!

Посада народного судді дозволяє побачити...

Рішення оголошено.

— Я звідси нікуди не піду, — жінка міцніш пригорнула до себе малюка і присіла на стілець... — Якщо вже з ним знову жити, то вже краще у вікно. стрибнути... Разом з дитиною... — Жінка витерла слези.

Шлюб громадянки Б. розірвався з В. тоді, коли він знаходився на примусовому лікуванні від алкоголізму у лікувально-трудовому закладі — ЛТП. Б. з дитиною залишилася проживати у двокімнатній квартирі. Життя щоденне ставало цікавішим, спокійнішим. Лайки, бійки, п'яний лепет здавалися їй якимось кошмарним сном. Зустрівся їй одинокий чоловік Н. з дитиною — вирішили одружитись. Вселились у квартиру Б. Незабаром у них народилось дитинча. Та ось як грім серед ясного неба — позов колишнього чоловіка. Вимоги: вселити його в квартиру, усунути перешкоди у користуванні житлом, виселити чоловіка, що вселився без його, В., на те згоди. Як! Знову! Знову сварки, бійки, п'янітня! Так, з людської точки зору ситуація неможлива і зрозуміти Б. можна. Неможлива. Але реальна.

Закон зберігає житлове приміщення за тимчасової відсутності наймача або членів його сім'ї понад 6 місяців у випадку від'їзду для лікування (і в ЛТП — теж!). А найбільш помилковим і розповсюдженим є переконання громадян в тому, що за відсутності прописаного на житловій площі понад півроку він втрачає право на неї. Втім, визнання особи, як тої, що втратила право користування житлом внаслідок відсутності понад встановлені строки,

все одно провадиться у судовому порядку.

Ось чому у наведеному прикладі позов В. був задоволений. Однак додаю: пізніше стало відомо, що він не вимагав виконання рішення суду, бо Б. відмовилась від стягнення з В. аліментів на дитину. Такий ось компроміс.

На цьому прикладі доцільно навести найбільш поширені суперечки щодо житла, які виникають у суді.

Другий чоловік Б. був вселений у квартиру без згоди усіх осіб, що мали право на цю житлоплощу. В тому числі — й тимчасово відсутнього В. Цей факт свідчить про наявність перешкод у користуванні житлом, а це — порушення житлового законодавства. До речі, слід відзначити, що особи, які перестали бути членами сім'ї наймача, але продовжують проживати в займаному приміщенні, мають такі ж права й обов'язки, як наймач та члени його сім'ї.

в жовтні 1988 р. позов Л. був задоволений, однак мотання нервів продовжувалося. Рішення суду було оскаржено — обласний суд залишив рішення без змін. Повторне оскарження — і знову без змін. Далі — заява на перегляд справи за обставинами, що змінилися. І, нарешті, — скарга до Верховного Суду УРСР. Отож тільки минулого місяця рішення райнарсуду було виконано. Та чи була рація втрачати час і здоров'я на те, що можна було вирішити без суду? Ні — це ж «квадратний метр»!

Багатох конфліктів можна було б уникнути, або пригасити їх, якби і працівники жедів не підходили формально до заяв мешканців. Згідно акту працівників жеду з квартири, як той, що не проживає в ній понад 6 місяців, був виписаний Г. З часом з'ясувалося, що Г. був відсутній тимчасово — працював в області, про що засвідчили пред'явлені ним

дена площа не менша тої, яку він займав, але не більше 13,65 квадратних метра в розрахунок на одну особу. Кількість кімнат! Тут враховуються фактичні обставини користування житловими приміщеннями, кількість житлових приміщень, дані бюро технічної інвентаризації.

За бажанням громадян, будинки яких зносяться, виконком може замість виділення квартири надати їм змогу вступити у члени житлово-будівельного кооперативу. В окремих випадках для власників таких будинків споруджуються нові, в іншому, щоправда, місці.

Забезпечення житлом, як правило, проводиться шляхом будівництва нових будинків. Але житловий фонд часто реконструюється чи то ж капітально ремонтується. І з цього питання бувають позови. В основному, про виселення громадян на період капремонту. При цьому суд враховує важливі обставини: чи є гарантії, що житлове приміщення після проведення капремонту, збережеться? Чи можливе проведення ремонту без виселення мешканців? В залежності від цього й вирішується питання про виселення громадян (тимчасово) у так званий «маневровий фонд» чи на постійне місце проживання у нові квартири. Враховується й таке: розмір площі, що надається, має бути без надлишків, але й не менше встановленої норми на людину. Адже за цих умов людина матиме право на поліпшення житлових умов. Чому одразу їх не поліпшити? (Для довідки — у Кіровограді особами, що потребують поліпшення житлових умов, вважаються ті, які мають менше 6 квадратних метрів на людину).

Громадянка Ш. із сім'єю була виселена з будинку, що підлягав реконструкції, і вона подала після цього позову на це місце проживання. Районний народний суд не зумів достеменно точно встановити істини щодо житлоплощі, яку займала Ш. після реконструкції, в зв'язку з чим рішення було скасовано колегією з цивільних справ обласного суду, а справа повернута на новий розгляд в іншому складі суддів.

Не завжди все ясно для населення і щодо користування службовими квартирами та відомчими гуртожитками. Службова квартира повинна бути визнана рішенням міськвиконкому. Її можуть заселити лише громадяни, які за характером роботи і службових обов'язків мають проживати по місцю роботи чи поблизу від нього. Є перелік категорій працівників, яким можуть бути надані ці службові приміщення. При розриві трудового договору особи повинні негайно його звільнити.

До речі, у радгоспах усе житло визнано службовим і має заселятися не інакше, як працівниками радгоспу. Якщо громадяни займають службове житло у колгоспі, але виключені з його членів, то вони підлягають виселенню без надання іншого житлового приміщення.

Специфіка роботи суддів така, що вони знаходяться ніби поміж двома протилежними сторонами. І, повторюю, часто-густо (практично завжди) вирішити суперечку, задовольнивши усіх, не вдається. Адже до суду люди йдуть, як правило, тоді, коли конфлікт з якогось, в тому числі й квартирного, питання сягає апогею.

Як це не прикро визнавати, але накопичений досвід роботи підказує мені, що спірні конфліктні питання довкола «квадратного метра» існуватимуть ще довго. Надто вже прями кути цього «метра», надто довгі сторони, які між собою на надто великій відстані — в підсумку зовсім порожньо у череві цього квадрату.

Я за те, аби конфлікти на ґрунті «квадратного метра» звелися до мінімуму. Сподіваюся, що цей матеріал, який я запропонував редакції, пригасить вогонь, та озлобленість в очах тих людей, які вже готові, не розібравшись у суті справи, покласти на стіл судді позов. А значить буде менше сліз, образ, нервів. Буде менше тих, хто опинився в квадратній замкнутості кола «квадратного метра» і бачитиме тільки себе та свої проблеми.

Д. ТЕРЕНТЬЄВ,
народний суддя Ленінського районного народного суду.
м. Кіровоград.

ЗАКОН
Є ЗАКОН

Житлова проблема.
Скільки довкола «квадратного метра» суперечок, точок зору! Скільки метушні, нервів, здоров'я! Це питання рано чи пізно постає перед усіма верствами населення. Справедливості заради треба сказати, що в перші перебудовні роки питання забезпечення житлом у вирішенні найважливіших соціальних проблем набуває пріоритетного характеру. Та поки що багато тих людей, які вже десятиріччями очікують окремої або ж навіть комунальної квартири. Людей, які вкрай стомилися чекати.

За умов, поки справжнє розв'язання житлової проблеми знаходиться в зародковому стані, велике значення має неухильне дотримання житлового законодавства. Регулювання житлових відносин покладено державою на судові органи. Пропонуємо вам роздуми з цього приводу народного судді Ленінського районного народного суду м. Кіровограда Д. ТЕРЕНТЬЄВА.

5

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

22 квітня 1989 року

ДО 17
І СТАРШІ

Орендують школярі

Коли мова часом заходить про наболілі недоліки нашого життя, то обов'язково згадається й школа, її проблеми. Однією з найгостріших проблем є матеріальна база школи. Цей навчальний заклад не є матеріальною галуззю, тобто нічого не виробляє, щоб забезпечити себе потрібними коштами. Забезпечує коштами школу районний відділ народної освіти. Та, на жаль, цих фінансів часто не вистачає, щоб повністю обладнати кабінети згідно сучасних вимог.

Але як можна досконало вивчити інформатику, якщо в класі немає елементарної обчислювальної ме-

шини, в яку можна було б ввести програму чи пам'ять? Добре, що в міських школах є багаті шефи-спонсори, є інститути, де можна дещо побачити, вивчити. А як же бути сільській школі, де з організації всього — лише місцевий колгосп, та й то не завжди настільки багатий, щоб забезпечувати інших? За своєю допитливістю та бажанням все знати сільські школярі не відрізняються зовсім від міських. Як же тут бути?

Ось як вирішили цю проблему учні середньої школи із села Красносілля Олександрівського району. Вони взяли в оренду колгоспний сад. Цей сад ще колись, десятки років тому, садили й нинішні наші вчителі.

Виникло це сміливе рішення про оренду два роки тому. Вона тоді тільки входила в життя. Діло ризикане, одразу ж виростало стільки запитань!.. Та рішення не забарились.

Весь сад розділили за кількістю дерев між класами. Тобто кожен клас від-

повідає за певну ділянку. Робота проводиться за рахунок годин продуктивної праці. Учні обрізають, удобрюють, виконують все згідно технологічної карти. А влітку, коли учні на канікулах, доглядає сад табір праці і відпочинку.

— Які ж результати вашої роботи в саду? — запитую у директора школи Василя Миколайовича Сироїжка.

— З минулорічного збору ми отримали більше 600 карбованців чистого прибутку. Звичайно, не на такі розраховували, але якщо взяти до уваги, що минулий рік взагалі був неврожайним на яблука навіть на присадибних ділянках, то це ще й не погано.

— Справа, за яку ви взяли, — нова, та й не з легких. Які труднощі зустрічались на вашому шляху? Як керівництво колгоспу ставиться до вашої справи?

— Колгосп допомагає нам. Але ось в чому біда: трапляється так, що замовлений трактор (наприклад, для вивезення зрізаних гі-

лок) приїздить невчасно, робота його не зовсім якісна, а гроші ж за нього заплачені... Ми вже підраховували, що трактор такий (та й інші послуги) для нас економічно не вигідний, багато втрачаємо коштів. Тож у всьому намагемось обходитися своїми силами. Зараз думаємо про те, як можна боротися з тлею, дуже вже багато вона псує дерев, а кожне дерево у нас на рахунок.

— Знаю, що колгоспним садом, урожаю з них дуже шкодить розкрадання. А як у вас з цим недопільком?

— За своїми ділянками стежитимуть самі ж учні. Мабуть, все-таки ніхто не наважиться забирати у дітей їхній урожай.

А ще ми намагасмося більше не допускати в роботу навіть незначних помилок і промахів, бо всі вони впливають на кінцевий результат. Так, наприклад, важко було збирати врожай минулого літа — діти всі на канікулах, роз'їхалися. А цього року заздалегідь все

буде розплановано, складено графік збору врожаю, коли який клас працюватиме.

— Які у вас плани на майбутнє?

— Хочемо до осені створити свою шкільну мікроферму, де будуть гуси, качки, корови. Свиней і близько двох сотень курей ми вже тримаємо. Приміщення є. Корми теж можна виростити — скільки запланимо городів стоїть даром. Все є — було б лише бажання у школярів працювати, — закінчує свою розповідь В. М. Сироїжка.

Бажання відчувати себе повноправним господарем, відчувати свою незалежність, здружитися, більше пізнати одне одного в праці, я впевнена, в учнів школи є. Бути першим нелегко, але вони не спускали перед труднощами. Тож хай врождять дерева рясно і віддають юним орендаторам за працю.

Людмила ОХРИМЕНКО,
юнкер.
Олександрівський район.

КОНСУЛЬТПУНКТ

Добрий день, друзі. Консультпункт отримав багато листів від старшокласників з проханням поради у виборі професії, надіслати адресу навчального закладу, правила прийому. Але ми вже пояснювали, що консультпункт пропонує лише адреси, а стосовно правил прийому до навчальних закладів, то звертайтеся за цими адресами і вам нададуть кваліфікованішу консультацію. Поради у виборі професії ми не можемо, потрібна окрема змістовна розмова про ту чи іншу професію. Найближчим часом обіцяємо виконати прохання Світлани М. із Світловодська і розповісти про роботу слідчого. А поки що, Світлано, занотуйте адресу Харківського юридичного інституту, де ти можеш набути професії слідчого. На Україні такий навчальний заклад всього один.

Отже, 310002, м. Харків, вул. Пушкінська, 77.

В. Багрію з Кіровограда, який захоплюється радіотехнікою, радимо вступити до Львівського технікуму радіоелектроніки. Його адреса: 290032, м. Львів, вул. Пушкіна, 130. Спеціальність, пов'язану з радіотехнікою, можна здобути і в Світловодському СПТУ № 5. Воно знаходиться за адресою: 317024, м. Світловодськ, вул. Б. Хмельницького, 34. Професію можна набути як на базі неповної, так і середньої освіти.

Олександрові Михайлову, що цікавиться адресами морехідок, радимо переглянути номери «Молодого комунара» від початку року. Таку ж пораду даємо і Інні Брагар, що прагне навчатися у Київському цирковому училищі.

Ларисі Тимошенко нагадаємо адресу Київського театрального інституту: 252034, м. Київ, вул. Яро-

славів вал, 40. Звертайся, будь ласка, до приймальної комісії інституту, тут ти одержиш відповіді на всі питання. Сподіваємось, ця адреса задовольнить і Оксану з Малої Виски. Після закінчення театрального інституту ти можеш зніматися в кіно. Попереджаємо, щоб вступити до театрального інституту, треба мати талант, хороші зовнішні дані, високу ерудицію і добре володіти українською мовою.

316012, м. Кіровоград-12, вул. Василини, 5. За цією адресою знаходиться Кіровоградський технікум радянської торгівлі, адресою якого цікавиться Наталія Шморгун з Новгородківського району. Професії продавця можна набути і в СПТУ № 3, що знаходиться у місті Знам'янці по вулиці Свердлова, 18. Поштовий індекс училища 317060. Строк навчання в училищі — 1 рік.

ХОЧУ ЛИСТУВАТИСЯ

Мені 17. Захоплююся популярною музикою. Мої кумири: Сандра Лауер, Майкл Джексон, Сі Сі Кетч. Збираю фото, статті, платівки. Можу обмінюватися цим з тими, хто мені напише.

316001, м. Кіровоград, вул. Інтернаціональна, 36, Давидовій Ганні.

Дуже люблю природу. Колекціоную метелики, люблю малювати олійними фарбами. Дуже подобається естрадна музика, фантастика. Якщо є одностудію, нехай відгукнуться. Вчуся в 7 класі.

317528, м. Помічна, вул. Калініна, 122, Дядечко Олені.

Мені 16. Займаюся ритмічною гімнастикою, дзюдо. Захоплююся мотоспортом. Цікавлюся джазом.

317024, м. Світловодськ, вул. Будівельників, 2, кв. 11, Сиротиній Юлії.

Люблю куховарити, шити, в'язати. Подобається естрадна музика. Вчуся в 6 класі.

317501, Добровеличківський район, с. Піщаний Брід, вул. Гагаріна, 19, Лягул Тані.

Я — шестикласниця. Люблю шити, вишивати, малювати. Читаю детективи та фантастику. Пишіть!

317919, Олександрівський район, ст. Шарівка, Шкоді Олі.

Ми також хочемо листуватися зі своїми ровесниками. Нам по 14. Захоплюємось сучасною музикою, збираємо марки та значки. Пишіть нам, ровесники!

317230, Бобринецький район, с. Червонополілля, вул. Миру, 2, Агапоненку Миколі.

317230, Бобринецький район, с. Червонополілля, вул. Суворова, 17, Ладіку Григорію.

Мені 15. Люблю естраду. Збираю фото з тваринами та квітами.

317510, смт Добровеличківка, вул. 40 років Жовтня, 71, Думбраві Ірині.

Люблю малювати і писати вірші. Цікавлюся музикою. Мені 14.

317134, м. Кіровоград, п/в Степове, вул. Першотравнева, 21, Мутило Ларисі.

Дуже люблю листуватися з дівчатами і хлопцями 16—18 років з серйозними поглядами на життя. Хто бажає поговорити про життя, поділитися своїми думками, нехай пише на адресу:

252139, м. Київ-139, вул. Стальського, 32, Олійник Валентині.

ГУРТOK АВІА- МОДЕЛЮВАННЯ

створено нещодавно в Добровеличківській середній школі. Ним керує демобілізований воїн В. Цуран.

Правління колгоспу імені Димитрова виділило для цього приміщення, відремонтувало його. З охотою оформляють навчальні кімнати учні Володимир Велічко, Олег Неделінов, Сергій Самойлов.

Заняттями в гуртку охоплено багатьох учнів, особливо з 6 і 7 класів. Воно допоможе їм вивчати основні моделювання, спонукає до оволодіння точними дисциплінами, залучить до участі в спортивних змаганнях, сприятиме вибору професії.

П. ОСАУЛЕНКО.
Вільшанський район.

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

22 квітня 1989 року

Профспілковий підлітковий клуб колгоспу «Унаїна» при Соколівській середній школі Кіровоградського району був заснований півтора року тому. Нині в клубі в 11 гуртках та секціях займається 180 школярів. Під час канікул тут діяв оздоровчий табір.

На знімку: юні учасники вокально-інструментального ансамблю; аеробіку веде Т. А. Попандопуло.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

КУТОЧOK ГУМОру

Що придумати?

Батько б'є свого сина та ще й дуже лас: — Чого в тебе, малий дурню, розуму немає? Аж атомився. Закурив. Жалко й хлопця бити. Що ж придумати, щоб син перестав курити?

Світлана ТИМКО.

с. Нова Осота,
Олександрівський район.

До канікулів

Повернулася зі школи додому Марійка, У щоденнику, вже вкотре, червоніла двійка. Запитав сердито батько у доньки Марійки: — «Коли ж ти вже перестанеш приносити двійки?!». Засоромлена дитина у куточку стала, Подивилася спідлоба і таке сказала: — «Почекайте іще трішки, ось настане літо, У щоденнику не будуть двійки червоніти».

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

м. Кіровоград.

Після громадянської війни

На початку березня 1923 року прайтовий Єлисаветград став окружним. Багатогранна діяльність Рад і партійних організацій, самовіддане праця робітників і селян округу сприяли швидкому подоланню труднощів відбудовчого періоду. Поступово пожежавлялося сільськогосподарське виробництво. В цей час посівні площі озимих культур в окрузі досягали 170 тисяч десятин. Одночасно відбудовувалася і промисловість. Почали діяти металообробна, швейна, азуттєва, тютюнова фабрики. Площі кроки робіла вугільна промисловість. Помітні зміни сталися і в охороні здоров'я, народжувалася система народної освіти. У трудових зусиллях, спрямованих на ліквідацію розрухи і створення основ соціалістичної економіки, зміцнювалася братерська дружба радянських народів. Велика увага приділялася інтернаціональному вихованню трудящих. В 1923 році в зв'язку з вересневим антифашистським повстанням у Болгарії відбулися мітинги солідарності на заводах Єлисаветграда.

У країні налагоджувалось нормальне життя. Але в окрузі ще діяли банди. Вони нападали на села й міста, грабували, вбивали людей. Так, 27 вересня 1923 року біля станції Трепівка бандитами

банди Грищенка був убитий уповноважений Єлисаветградського ДПУ по Єградківському району. В ніч з 29 листопада 1923 року банда Грищенка в кількості 7 озброєних вершників напала на станцію Новомиргород. Всіх працівників станції та уповноваженого ДПУ бандити загнали в одну з кімнат. Коли від касира станції бандити вимагали гроші, під дулом револьвера уповноважений ДПУ не розгубився, схопив гасову лампу і жбурнув її в бандита. Бандит устиг його легко поранити. Але уповноваженому вдалося втекти і організувати переслідування банди.

Безпосередню участь в боротьбі з бандами в той час брав співробітник Єлисаветградського ДПУ Георгій Михайлович Нікітін.

У січні 1924 року стався подія, яка потрясла цілий світ: помер В. І. Ленін. Ту тривожно-сумовиту звістку принесло радіо, а наступного дня й газети. Ніколашкін зі щемом в душі вдихався в портрет вождя у чорній рамці. То був великий удар, такий же важкий і болючий для нього, як смерть рідної матері. Стояли люті морози. Снігопади, що хурделили від Нового року, позасипали переметом всі вулиці Єлисаветград. Ніколашкін не раз спостерігав, як

городяни, особливо жінки, плакали просто на вулиці. В день похорон вождя сумовитими гудками загули заводи міста. Георгій Михайлович вийшов надвір. Роїлися думки; як складатиметься життя людей без Леніна? Коли гудки стихли, почув позад себе:

— Георгію Михайловичу, вас
запрошує до себе начальник.

У кабінеті зависла важка тиша. Начальник Єлисаветградського ДПУ Л. Й. Пейзнер сидів за столом, понуривши голову. За якусь хвилину до кабінету зайшов Михайло Володимирович Михайлов, уповноважений ДПУ по Новоукраїнському району.

— Так-от, товариші, в Глоссах з'явився емісар, який прибув із-за кордону. Петлюрівці намагаються поновити підпілля, — доповів Л. Й. Пейзнер.

М. В. Михайлов спокійно промовив:

— А ми цього емісара чекаємо давно.

— Ото ж треба негайно зробити все так, щоб він не блудив у наших краях довго і не наробив лиха...

Такою була буденна робота чекістів початку 20-х.

Президія Єлисаветградського виконкому 3 лютого 1923 року нагородила значну кількість че-

кістів срібними годинниками, а відділення ДПУ — червоним прапором.

У 1926 році Г. М. Ніколашкін вступає до лав Комуністичної партії. За сміливість, відвагу у боротьбі з бандами він неодноразово відзначався подяками керівництвом ДПУ. В 1927 році Г. М. Ніколашкін відряджується в Харківське управління НКВС, де працює на різних посадах до 1941 року. В роки Великої Вітчизняної війни він на фронті. З 1946 по 1952 рік працює старшим інструктором апарату радника МДБ СРСР при Міністерстві громадської безпеки в Польщі. За героїзм і відвагу у роки Великої Вітчизняної війни і в мирний час Георгій Михайлович Ніколашкін нагороджений орденами Леніна, Червоного Прапора, Вітчизняної війни I і II ступенів, Червоної Зірки та багатьма медаллями, а також польськими орденами «Хрест Грюнвальда» та «Золотий хрест заслуги». В 1952 році був увільнений з органів державної безпеки за станом здоров'я з виходом на пенсію. Мав звання полковника. Деякий час проживав у Харкові, а з 1963 року в Києві.

В. ЧИНЧЕНКО,

м. Кіровоград.

ВІТЧИЗНА

Революція, громадянська війна, розруха, відбудова зруйнованого, зведення фундаменту нового життя... Яким був тієї пори Єлисаветград, нинішній Кіровоград, які події, що набудуть згодом статусу історично важливих, відбувалися тоді в нашому краї, які люди були активними учасниками переломних для країни моментів?

(Москва. Відділ милосердя, у штаті якого поки що чотири чоловіки, створений недовго в Київському районі столиці при експериментальному молодіжному об'єднанні «Кіровець». На сьогоднішній найнезакінченіші у соціальному і медичному плані діти — інваліди дитинства. У Київському районі їх 249, відділ піклуватиметься про них...

Щі діти, як правило, позбавлені спілкування з ровесниками, навчання у них ускладнене частими хворобами, не вистачає педагогів, котрі приходять додому, немає достатньої кількості лікарів-педіатрів, відсутні реабілітаційні центри. Багато з дітей живе в малозабезпечених сім'ях. А проте саме хвора дитина потребує повноцінного харчування, дієтичних продуктів, рідкісних і дорогих ліків, кваліфікованої допомоги і взагалі предметів першої необхідності (наприклад, дитячого мила).

Співробітники відділу милосердя три місяці обходили квартири, знайомилися з дітьми і батьками, з'ясовували потреби, підтримували морально. Усі дані зібрано до картотеки, відділ розробив програму допомоги. Через Кіровський райкомком уже вдалося добитися закріплення 41 сім'ї за магазином «Діста» для хворих діабетом. У планах відділу — добитися будівництва реабілітаційного центру, створення підприємств, де б працювали інваліди, організація профорієнтації для дітей-інвалідів.

Завсім недавно на базі дитячої поліклініки № 102 організовано кооператив «Милосердя». Він узався оплачувати витрати по наданню медичної допомоги інвалідам. Є тут спеціалісти високого класу, котрі готові допомогти. Але зроблено лише перші кроки.

На з'їзді м.у. перш зазначити театральну студію для дітей, які виходять з лікарні, вони не навіяли. Агресивна театральна студія «Зонг» при експериментально-молідовому об'єднанні «Кіровець» Наталя ЦА-РЕНКОВА проводить з дітьми заняття уроку театрального мистецтва.

Φoto I. ZOΓIHA.

ФОТО-
ІНФОРМАЦІЯ
ТАРС

ЗІНОВ'ЄВСЬК, 33-й РІК...

Дехто може подумати або й сказати: «Що він там розумів у свої десять років, це ж зовсім дитина?». Правильно, дитина, але чомусь той рік навздогід закарбувався в пам'яті мій, як ніякий інший. А я ж потім усю страшну війну пройшов у діючій армії, з самого її початку і до самісінького кінця. Один Севастополь і Кенігсберг чого варті...

Так-от, іду я десятирічний і машинально рахую мерців. На відрізку від «Пастерівської станції», де колись зупинявся Олександр Сергійович Пушкін і до церкви я нарахував двадцять дев'ять трупів. Ніяк не міг зрозуміти дорослих: чому вони хоч до купи їх не поставляли. Спробував потягти до тротуару за віком приблизно такого, як сам. Але куди там; покійник пухлий, важкий, а, може, й примерз.

Тримала на ногах усю нашу сім'ю макуха, яку приносила мати. Працювала вона тоді на олійному заводі (зараз олієекстракційний комбінат) на посаді салфетниці. Назва яка легка, поетична — «салфетниця», та праця тяжка майже каторжна. Вона по десять-дванадцять годин підпід руками відіривала від гарячої ребристої макухи, зойно з-під преса, міцну мішковину, яка й звалась «салфеткою». На обох руках у неї майже не було нігтів, повідривались отими салфетками. А якщо додати до цього, що в цеху було завжди страшенно жарко — градусів до сімдесяти (про вентиляцію тоді й не чули), то порівняти цю працю без перебільшення можна було тільки з пеклом. І так кожен божий день, без вихідних та свят, мати лізла в те пекло, щоб тільки ми (батько, я, брат і сестра) не померли з голоду. Годувала нас не платня за ту пекельну її працю, а та сама жорстка, ребриста макуха, кradькома схована за підкладку фуфайки. А скільки треба було ще перетремтїти, проносячи ті шматочки через прохідну заводу. Якщо в когонебудь на прохідній знаходили ті шматочки, то людину сразу забирали і без суду на невизначений строк садили в міську тюрму.

залізничного вокзалу під чисельною кімпо-
ліцейською охороною. Там її вантажили в ва-
гон і відправляли невідомо куди. Батько сім'
нічим допомогти не міг, хоча правцював спо-
сарем-лекарником найвищої кваліфікації на
«Червоній зірці» і приносив немалі гроші. Але
то були нікому не потрібні папірці, за які ніде
й нічого істинного не купиш.

Прейшов я Бикову і через Комсомольський сквер (тоді там був базар) подався на «тульчун»¹, що біля спиртзаводу. Від спиртзаводу (зараз завод «Цукрогідроماش») поряд з містом через Інгул на висоті проходила товстезна металева труба, по якій на правий берег подавалась під тиском гаряча «ббрага», чи як писалось у талонах на неї, «барда». Цю брагу колись по спеціальних талонах продавали населенню для годівлі худоби. Але зараз її люди брали для себе, простуюючи в величезних чергах. Та й талони давали невідомо кому, як тепер кажуть, «по блату». Спиртзавод працював без перебоїв. Хліба в місті не було, люди пухли і вимирали цілими аульцями, а завод працював безупинно, переробляючи хліб на спиртне. Хто добув «барду», міг ще так-сяк жити, тобто рухатись і не дуже розпухати.

Я прийшов на «тульчу», щоб помянати на щось істівне найдорожчу для мене річ — складаний ніж на п'ятнадцять предметів. Коли пішов у перший клас, батько мені його подарував, а йому він дістався від діда. Ножички я мріяв виміняти на цілушку чорного зачерствілого хліба або ж на кілька картоплин у «кожушкові». А якщо попадеться шматочок старого поживкового сала, то можна вважати цей день великоднім святом. А було це 15 грудня, якраз в день народження матері. Дуже хотілось мені зробити їй сюрприз. Підійшов до черги за бардою, де починалась тульча, і тільки почав придивлятися, що на що міняють, як увагу мою приєрнула така картина. Трохи осторонь і ззаду від черги стояло двоє дядьків і про щось, жестикулюючи, розмовляли.

Позаду одного, пикатого (не пухлого, бо рум'янець так і грав на його щоках), стояло двоє паруючих відер з бардою. І до одного з цих відер, ставши на коліна, припав губами якийсь інтелігент. На голові у нього був капелюх, а всім, хто тоді носив його, старші звали інтелігентами. Я чомусь подумав, що то вчитель. Одягнений охайно, але ж худющий, як жердина. Чи встиг він доскохочу напиться тих відходів від сивухи, нікто так ніколи й не знає, бо далі в якісь секунди скоїлося страшне, неймовірне. Той пикатий, що стояв спиною до відер, швидко повернувся до них, по-своєму оцінив обстановку, схопив дику каменючку, що взялася поруч, і з усієї сили вдарив по схилений до відра голові. Капелюх далеко відлетів, відкривши півголови. Другої половини не було. А було страшне — багато крові і щось густе, біле (як тісто, що зійшло на дріжджах). Все це заисало і звалювалось у відро і на землю. Нещасний впаів біля відра і конвульсійно совав ногами. А рум'янощкий, ніби нічого й не сталося, повернувся до того, що без відер, і відновив перервану розмову.

Я заціпенів, потім мене стало нудити. Отямившись, побіг до пикатого і заверещав на нього:

— Що ж ти наробив, ти убив чоловіка, гаді!!
Він схопив мене обома руками і швиргнув,
як цуцень, потім підбіг і вилив на мене брагу
з кров'ю з того самого відра, приказуючи:
— На, допивай за торол!

Я підхопився, заїкаючись від образи і безсилля, і ще щось йому кричав. Він більше не звертав на мене уваги, стояв і балакав зі своїм знайомим. Тоді я на весь голос, як тільки міг, закричав:

— Люди, вбили чоловіка, чого ж ви мовчите?

Люди мовчали, ближчі байдуже відвертались. Нікому не було ніякого діла ні до вбитого, ні до вбивці, ні до мене і взагалі ні до кого.

О. ДОНЧЕНКО,

ветеран війни та праці, інвалід війни.
м. Кіровоград.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

22 квітня 1989 року

СПОРТ

Розпочався легкоатлетичний пробіг Керч — Севастополь — Одеса — Київ, присвячений 45-річчю визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників.

Його маршрут пролягатиме через сім областей республіки, у тому числі й через Кіровоградську.

Наш кор.

Ковзани замінили ролики

Хокейна команда «Зірочка» дитячо-юнацького спортивно-технічного клубу ЖКО ВО по сім календарних днів протягом осінньо-зимового періоду тримався лід. Так що запланованої підготовки не вийшло. До всього, в області юним хокеїстам так і не знайшлося спаринг-партне-

рів, отож товариські зустрічі гравці команди проводили між собою. І ось наприкінці березня в Северодонецьку Ворошиловградської області стартував фінальний турнір юних хокеїстів на призи ЦК ВЛКСМ «Золота шайба».

Боротьба була впертою і запеклою. Посівши друге місце в підгрупі, «Зірочка» здобула право грати у матчі за третє

місце з полтавчанами. Хлопчак не підвели. 3:1 — перемога, а з нею — перше в історії призове місце наших земляків на подібних турнірах. Як тренер відзначає вагомий внесок в успішний фініш Віталіка Задосенка, котрий у поєдинку з полтавчанами закинув усі три шайби.

В. БЕЗСМЕРТНИЙ, педагог-організатор ЖКО ВО по сім календарних днів протягом осінньо-зимового періоду тримався лід.

Поїзд рушив?

Черговий тур чемпіонату країни з футболу у шостій зоні другої ліги чітко визначив аутсайдерів першості. Серед них — кіровоградська «Зірка». Як це дивно... не скажеш: команда йшла до цього, з року в рік «завойовуючи» неприємне звання міцного аутсайдера.

Цікаву розмову болісний довелся мені почути під час останнього матчу «Зірки» з «Нафтовиком»:

— Хоч би очко взяти... — сказав один. — Та ні, хай програють, — відповів інший. — Адже те очко лише сховає команду у хвості таблиці. А місце «Зірки» — останнє. І тільки так вона приверне до себе увагу місцевих спортивних влад. Я погодився з другою думкою. Отже, турнірна таблиця має такий вигляд:

	І	В	П	М	О
«Волинь»	9	6	1	2	16-10
«Буковина»	9	4	5	0	7-3
«Нива» В	9	5	2	2	12-6
«Поділля»	9	5	2	2	11-5
«Кривий»	9	4	4	1	8-3

«Кривбас»	8	5	1	2	14-9
«Закарпаття»	9	4	3	2	9-7
«Нива» Тр	9	4	3	2	11-10
«Ворскла»	9	3	5	1	7-5
«Зоря»	8	4	2	2	10-7
«Полісся»	9	2	5	2	10-9
«Новатор»	9	3	3	3	11-11
«Малик»	8	4	0	4	9-13
«Океан»	9	3	2	4	10-10
«Прикарпаття»	9	3	2	4	7-8
«Нолос»	9	3	2	4	6-8
«Чайка»	9	3	2	4	11-14
«Кристал»	9	2	4	3	14-10
«Авангард»	9	2	3	4	5-7
«Торпедо»	9	2	3	4	3-11
«Динамо»	8	2	2	4	7-9
«Дніпро»	8	2	2	4	9-12
«Нафтовик»	9	1	4	4	7-11
СНА	8	0	6	2	3-5
«Шахтар»	8	2	1	5	8-14
«Зірка»	8	1	3	4	10-14
«Суднобудівник»	9	1	2	5	2-6

С. МАКСИМОВ.

СПОРТ • СПОРТ

ГУМОР

Вовче рішення

У лісі Засць шуму наробив: «Ану вилазьте всі із-під кущів! Минула небезпека. Від Лева вість приніс Лелека. В папері тім все сказано і коротко, і ясно: Повинна бути демократія і гласність! Хай Вовк поспробує тепер Овечку взяти, Чи в курнику Лисиця побувати, А чи Кабан попідриваті городи — Ми виведемо їх на чисту воду...» Дійшла до Вовка Заяча балаканина, Вовк в ту хвилину Всю Лисячу й Кабанячу громаду Гукнув на раду.

Порадившись, вони рішили живо: «Судити Заяця слід, він виступає проти колективу!».

* * *

Усім сьогодні ясно, Що демократія і гласність — це прекрасно, І зрозуміло теж без слів, Що слід міцніше братись за Вовків, Щоб ці номенклатурні чинуші Не прикривали колективом чорні душі.

Віктор ЧОРНОГОР.

с. Нова Прага,
Олександрійський район.

Допоможіть знайти людину! 30 березня 1989 року безвісти пропав Ковальов Віктор Анатолійович, 1971 року народження (ви бачите його на фото), який проживав за адресою: провулок Львівський, 6.

Відділення карного розшуку Ленінського РВВС звертається до громадян, можливо, комусь відомо про долю Віктора, повідомте, будь ласка, по телефону 97-7-48 (карний розшук).

Карний розшук повідомляє:

* * *

За здійснення тяжкого злочину розшукується Лучин Володимир Миколайович, 1943 року народження, що раніше неодноразово засуджувався. Проживав у місті Кіровограді по вулиці К. Маркса, 36, кв. 20.

Його прикмети: високого зросту, міцної статури, волосся темне, пряме, обличчя смагляве.

Особливі прикмети: відсутня голівка правої ноги (протез).

Громадяни, допоможіть розшукати злочинця. Нагадаємо телефони чергової частини УВС обласного виконкому: 97-3-02, 97-7-02. Звертайтеся також по телефону 97-7-48 (карний розшук Ленінського РВВС) або 97-5-09 (чергова частина Ленінського райвідділу міліції).

Карний розшук чекає на допомогу.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ О. С. ПУШКІНА

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ

НА 1989-1990 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на денне та заочне навчання на факультети:

Фізико-математичний. Спеціальності: «Математика і фізика» (денне навчання), «Математика з основами інформатики і обчислювальної техніки» (денне навчання), «Фізика з основами інформатики і обчислювальної техніки» (денне навчання).

Філологічний. Спеціальності: «Українська мова і література» (денне і заочне навчання); «Російська мова і література» (денне і заочне навчання); «Історія» (заочне навчання); «Історія з додатковою спеціальністю педагогіка» (денне навчання); «Історія» (заочне навчання).

Педагогічний. Спеціальності: «Педагогіка і методика початкового навчання» (денне і заочне навчання); «Педагогіка і методика початкового навчання і образотворче мистецтво» (денне навчання); «Педагогіка і методика початкового навчання і хореографія» (денне навчання); «Іноземних мов. Спеціальності: «Англійська та німецька мови» (денне навчання); «Німецька та англійська мови» (денне навчання);

Музично-педагогічний. Спеціальності: «Музика з додатковою спеціальністю педагогіка» (денне навчання); «Музика» (заочне навчання).

Фізичне виховання. Спеціальність: «Фізичне виховання» (денне і заочне навчання).

У педагогічний інститут приймаються особи, які мають нахил або досвід роботи з дітьми, за рекомендаціями педагогічних рад шкіл, органів народної освіти, трудових колективів, міських та районних комітетів комсомолу, військовослужбовці, звільнені у запас протягом трьох останніх років.

Вступні іспити проводяться за програмою середньої загальноосвітньої школи.

Учителі (викладачі), які мають середню педагогічну освіту і стаж педагогічної роботи не менше року, зараховуються на навчання без відриву від виробництва з відповідної спеціальності за направленням органів народної освіти на основі результатів співбесіди без вступних іспитів.

Вступники складають іспити залежно від обраної спеціальності з таких дисциплін:

на спеціальність «Російська мова і література» — з російської мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно);

на спеціальність «Українська мова і література» — з української мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно);

на спеціальність «Фізика й інформатика» — з фізики (усно), математики (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Математика й інформатика» — з математики (усно і письмово), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Математика і фізика» — з математики (усно), фізики (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Англійська та німецька мови» — з англійської мови (усно), української мови і літератури (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Німецька та англійська мови» — з німецької мови (усно), української мови і літератури (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Історія та педагогіка», «Історія» — з історії СРСР (усно), української мови і літератури (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Музика та педагогіка», «Музика» — з основного музичного інструмента, теорії музики та сольфеджіо, російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Педагогіка і методика початкового навчання» — з математики (усно), української мови і літератури (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Педагогіка і методика початкового навчання та образотворче мистецтво» — допуск до іспитів: з малювання, живопису; конкурсні іспити: з математики (усно), української мови і літератури (усно).

но), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Педагогіка і методика початкового навчання та хореографія» — допуск до іспитів: з хореографії; конкурсні іспити: з математики (усно), української мови і літератури (усно), російської або української мови і літератури (письмово).

Особи, які закінчили середню загальноосвітню школу з золотою (срібною) медаллю, випускники середніх спеціальних навчальних закладів, що одержали диплом з відзнакою, складають один конкурсний іспит з предметів, які виділені жирним шрифтом. При одержанні оцінки «п'ять» вони звільняються від складання інших іспитів, а при одержанні оцінки «чотири» або «три», складають іспити з усіх дисциплін.

Конкурсний відбір вступників до вузу проводиться згідно з правилами прийому до вищих навчальних закладів СРСР.

Військовослужбовці, звільнені з дійсної військової служби, які користуються урядовими пільгами, діти-сироти та діти, котрі залишилися без опіки батьків, які на вступних іспитах одержали позитивні оцінки, зараховуються поза конкурсом.

На навчання без відриву від виробництва приймаються особи, які працюють за фахом обраної спеціальності, крім спеціальностей «Російська мова і література», «Українська мова і література», «Історія», «Музика».

Прийом заяв: на денне навчання з 25 червня по 15 липня, на заочне — з 20 квітня по 31 травня.

Вступні іспити проводяться: на денне навчання — з 16 липня, на заочне навчання — з 1 червня.

Вступники подають такі документи: заяву на ім'я ректора інституту за встановленою формою, документ про середню освіту (оригінал), рекомендацію, характеристику зі школи або останнього місця роботи, медичну довідку (форма № 086-у), шість фотокарток 3×4 см., паспорт і військовий квиток (подаються особисто).

Особи, які мають стаж роботи, подають витяг з трудової книжки (книжки колгоспника).

Студенти денної форми навчання забезпечуються гуртожитком та стипендією на загальних підставах.

Адреса: 316050, м. Кіровоград, вулиця Шевченка, 1, педінститут, приймальна комісія.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.
БК 03592. Газета виходить щосуботи. Індекс 61103. Зам. № 185. Тираж 52 200.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.